

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Smolerjež knihicziščezěrnj w Budyščinje a je tam ja šchwórtletnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

12. njeđžela po ńwjatej Trojizy.

Mark. 7, 31—37.

Nasche sczenje wuklinczuje do ńameho křwalenja a džakowanja. Wěšo šchtóž je tajke něšto naschonil, nje-
dyrbjał tón ńwój rót ke křwalenju a džakowanju wotewrič? Wty pak wěmy, ńo we wschěch džiwach nascheho Šbóžnika hiščeže hlubšchi wotmyšł sa nasche duchowne žiwjenje leži. Se wschěch ńwójich džiwow chze wón nam hjewić: Ja ńym tón Šbóžnik, wašch lěkar! Jako tajki wón tež tudy pšched nami steji jako tón lěkar teho hluchoněmeho. Jako twój lěkar wón tež pšched tobu steji, luby křchesczjano, kiž móže tebi ńam pomhač wot khorosče tvojaje dusche; kotraž je tebi ńnano potajna. Tež k tebi chze wón ńwoje wumožaze ńłowo prajicž: Hefata, wotewr ńo! Duž prošchmy jeho:

Njekń ńwoje hefata tež k nam!

1. Njekń je nad naschimaj wuschomaj!

2. Njekń je nad naschim rtom!

1. Šklyšćenje je krańny dar Boži. Hdyž ńmy hluschi, nješklyšchimy žaneho synka, ani spěwanje ptaczatka, ani žuneho saduwanja nalětneho wěšita, kiž ńo nam tat špodoba, ani naštróžazeho hłóša hrimanja. Kał hubjene je hluchoněmo-narodžene džěžo! Wono nješklyšchi ani lubosneho synka macžetneho rta, ani rěče ńwójich bratrow a ńotrow. Najšrudnišče je, ńo jemu tež Bože ńłowo potajne wostanje, hdyž ńo wošebje njewočehnje, ńo pšches

šnamjenja myšle šrošymj. Teho dla wobžarujemy wboheho čłowjeka w naschim sczenju š wutrobu, dofelž běšche hluchi, a wješelimy ńo, ńo jemu Ješuš wucho wotewri. Njeje nětko trjeba, ńo by tón ńnjes Ješuš tež k nam pšchlyšhol? Njeje tež nasche wucho khoré? Hdyž tež čželnje derje šklyšchimy, my tola čžerpimy na duchownu hluchosčž. Kał husto je naš tón ńnjes wołal wot nascheje mladosče a šli towaršchojo ńu naš hluchich čžinili. Wot teho čžaka, ńo štaj přenjej čžłowjekaj na špntowarja pošłuchałoj, štej tež naschej wušchi pošłuschenej sa hłóš Boži. Nima to nicžo na ńebi? Tak drje ńwět ńebi myšli. Čželnje hluchi byčž, je hižom wulka šrudoba. Ale wjele hubjenšchi je tón, kiž je hluchi sa hłóš Boži. Pšchetož na njeho čžaka škaženje. Ješuš je tón lěkar, kiž móže pomhač. Hdyž ńebi žadamy po jeho pomocy, potom nam wón duchowne wucho wotewri a ńo se ńwójim porštom wscheho dótnje, šchtóž je khoré. Pod jeho wodženjom my pošnajemy, šchto je nam jeho drohi ewangelij, a my šaklyšchimy rěčž jeho hnady, kotraž nam klineži kaž lubosny hłóš. Teħdom je Ješuš ńwoje „Hefata“ prajil.

2. Tón muž w sczenju pak njeběšche jenož hluchi, ale tež němý. Wón běšche němý wot naroda a njeběšche ani rěčžecž nawuknył. Duž běšche dwójzy wobžarowacž, wón móžesche jenicžzy pšches šnamjenja šjewić, šchtóž šacžuwasche. Šchtož rót tak rad wupraja, wješele a šrudobu, to dyrbjesche piči ńebi škowacž a njemóžesche to ńwójemu bližichemu šobudželicž. Duž ńo wón tak jara wješelesche, ńo Ješuš jeho wot dwójakeho hubjenštwu wuhoji. Wobu džakowano,

so němi njejsmy. Ale my smy wjele hubjenšchi, hdyž smy duchownje němi. Wón je tak jara hubjeny, dokež swoje wješele wuprajicž, swoju nusu wustoržicž njemóže swojemu Bohu, swoju staroscž na njeho czišnyčž njemóže. Kak wjele němych je, kiž sibi njeswěrja, Jesušowe mjeno psched swětom wusnacž! Sefata je nam nusne! A wón tu je, kiž chze nam pomhacž, so bychmy njebojasni Anjesowe mjeno psched swětom wusnawali, so bychmy jeho dobrotu khwalili a žane bjesbóžne słowo s nascheho rta njepsišchlo. Wósnaž swoju słaboscž, a Jesuš tebi pomha.

Tón džiw nad hluchoněmym nam sjewja nasche brachi, ale pokasuje nam s dobom Jesušowu pomoz. Duž wołajmy šo po jeho pomozu! Wón chze naš wuhojicž, so móžemy wschitzy khwalicž: Wón je wschitko derje cžinil.

Samjeń.

„Wón je wschitko derje cžinil“.

Mark. 7, 37.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
To, duscha, rospomń sibi;
Tvoj dńit wón swěrnje wodžesche
A s hnadu stał je k tebi;
We horju, nusy, wješelu,
We thorošči a we šchižu
Čže šđerža jeho ruka.

Tón Anjes wscho derje cžinil je;
Ty njebe hiščeže tudy,
Dha hižom lubowasche čže,
Nječ tež šy hrěšnił khudy;
Šaj, priedy hacž šo narodži,
Čže wón šej hižom wuswoli
We šwojim lubym Ššynu.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
Hacž runje čłowjek padny;
Wón jeho s pada wusběže,
Bě jemu sašo hnadny;
Na jeho wěru, pokutu
Wón šmilnje hlada we Šhryštu
A jeho brachi hoji.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
Wón da nam s njebeš mana,
Kiž sa dusche je šchewjenje,
Šědž Boža, žiwnosčž šhmana;
Nót, wuschi wón nam wotewri,
So bychmy jědli, šlyšcheli
Šhlěb s njebeš, słowo Bože.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
Wón sa naš wumrije, štany,
Nam šwěsči šbože njebeške
Ššes swoje šwjate rany;
Wón je tež sa naš k njebjju špil,
So by nam bydlo šhotowil
A Ducha k trošchtu pšblal.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
Nječ tež naš druhdy šrudži,
Šdnyž pschijedže nam tyšchnosče
A čžemne mrofi šbudži;
Wšchal wón nam kručzi wěru, mōž
A čžini, šo na horja nōž
Šaš jašne ranje šwita.

Tón Anjes wscho derje cžinil je,
To njesapomń, o duscha!
Nječ wón tež dale s tobu dže,
Šso wješčž dai, kaž šo škuscha.
Šlej, potom junu njebo masch,
Šdžež s džakom khwalbu šaspěwasch:
„Wón je wscho derje cžinil!“

K. A. Fiedlef.

W žyrkwi.

Pucžowazy rjemješniški jenu njedzeli do jeneje wšy pschińdže, jako runje ludžo w šwojich šwjedžeńškich draščenjach nutrnje kemschi džěchu. Wón běšče sašakly, njerodny towarisč, to pokasowasche jeho šdrjene woblecženje, jeho džiwu wušměšchazy pohlad, kotryž na kemscherjom wudžerasche.

„Čžakajče jeno!“ wón pschi sibi rjekny, „Čžu waš hižom mjeršacž! šchto macže wy tajke pyčarštwu hnacž, a ja khodžu w lumpach!“ Tak šo wón khoble mjes nich měšchěsche a wóšje a bješe wscheho nutrneho šacžučža do žyrkwe šastupi.

Wón žyle do přědka k wołtarjej džěšče, hdyž čži štari wošadni wóžzojo we šwojich dolhich čžornych roprach a se šlěbrobělymi wlošami šedžachu, a mjes nimi město wša. Wón drje šo nadžijesche, šo jeho s žyrkwe wupožža, do kotrejež, kaž šam čžujesche, šo we šwojim woblecženju poprawym njehodžesche, a runje nad tym postorkom mješesche wón šwoje wješele. Ale wschitko čžišče šedžo wosta; jedyn štary bur pōdla njeho jemu šamo šwoje špěwarške pschidžeržowasche, jako pytny, šo tón žusy čžłowjek žanych njeměšesche, a šo mohł lěpje s nim do nich šobu hladacž, tón štary muž šwoju ruku na ramjo mlōbšcheho položil.

Temu pucžowarjej bu pschi tym horzo. Ša žiwjenje rad budžišče wón s žyrkwe šchol, ale kolowokoło bě wón wot ludži wobdath; wón běšče kaž sažohnowany na šwojim mješče, a nětko šo tež přědowanje hižom šapocža. Wono rěčesche wo „kwašnej draščže“, a pschězo sašo temu žušniškej ta praschěń k wušchomaj klinešesche: „Ššecželo, kaš šy ty šem nuts pschischoł a nimasch žaneje kwašneje drašty?“

Temu běšče, jako by duchowny jeničžy ša njeho šameho přědomał, a tola móžesche wón jeho na jeho mješče šesady klětki lědy widžecž. Ale jeho šłowa šo s hrimanskim hloškom do jeho wutrobny dohwachu — a jemu bu jašne, wón, niž jeno se šwojej šaproschenej, rostorchanej draštu, ale se šwojej njecžisťej wutrobu, běšče tón muž, kotrehož dhrbjachu čži šlužobnizy šwjacž a wončžišnyčž do najhlubšchěje čžemnosče, hdyž budže wučže a šubow ššipjenje. Šeho hrěščne žiwjenje psched njeho štupi, a bjes teho šo to wjedžišče, šylly s jeho woczow šapachu.

Boža šlužba běšče šlōncžena. Ludžo džěchu domoj — hdyžha dhrbjesche šo tón žušnił wobrocžicž? Šacžath wón na pohrěbnisčěžu štejesche — duž jeho přjedawšchi šušod k njemu štupi. „Bójče šobu, mlōdy mužo“, wón pschecželniwje džesche, „Wy móžecže pola mje wobjedowacž.“

A po jědži je tón štarz, kiž běšče šwěrnny hospodač, dolho se šwojim hoščom rěčzał a šhonił, čžehodla je wón w žyrkwi pšakal. Na to šo wón njeje se šapicžom wot njeho wotwobrocžil, dokelž

wo jeho mnohich hrěchach blyšesche, ale je jemu ruku podal, so by jemu na prawy pucž wróćo dopomhał.

Tón rjemješlniki njeje tu wješ sašo wopuszczil, ale je tam woštał a swojeho rjemješla hladal. Nětko wón w tamnej wšy s prawom mjes starymi ludžimi šyda, pschetož jeho wlošy šu hižom schědžiwe, wón je tež swontownje a snutštownje tu prawu šwoje- dženštu draštu a dostojnu njeđželsku pychu woblecženy.

Džak a próšwa.

(Spitta.)

2. Kor. 5, 17.

O šwěrnj Tesu, Šbóžniko,
My džak čzi spěwamy
Sa wschitko schtož šo minyło,
Schtož nowe stworil šy.

Essy šhroblosč naschu šaczěrič,
We kotrejž běchmy tu,
A šasparnych šy wubudžil,
Šim pomhał k žiwjenju.

Essy nowu žadosč šahoril
Sa kubla njebjeske,
A do wutrobny šaschczěpič
Nam hnady čžerjenje.

Ma dale stare minyč šo,
Esso wjele wonowicž,
Prjed' hacž ja šwěrnosč pocžesčžo
Čže mohli pschekrašnicž.

Ty žadosč dasch a špokojesch,
Tež naschu wobkedžbuj;
A šajšichž mēcž naš rady čžesch,
Naš šajšich dohotuj.

Naš wubudž wschědnje, štróšbosč daj,
A wušwjecž žyle naš;
Ach, njewopuszcz, ach, wušhowaj,
Čžěč pschezo s hnadu naš.

Čžin duchej špodobne wscho šam,
Schtož čžěku wohidne;
Pschah prawdy šahodny čžin nam
A brěmjo lóžishe.

Ach, njedaj, so by wot Tebje
Naš něšchto džěliło,
Čžehń naš, so bychu lubile
Nam šwjate pucže šo.

Ach, čžin naš Tebi špodobnych,
Daj mozy žiwjenja,
A čžin naš Tebi podobnych,
Nam pomhaj s wyšoka.

Surij Bróšf.

Bohudowěrjenje.

Pucžowaske pjenjesy běchu jenemu mišionarej dospołnje wuschče. Wón bě hluboko w snutštownym kraju a dyrbjesche wjele mil psches puscžiny a njewobydene krajiny pucžowacž, prjedy hacž sašo k pscheczalam pschindže. Nimalo budžishe wón wutrobitosče šyč

pschi myšli na to, so ma žyle bjes provianta a wschěch druhich šrědow tole štrachosčow-połne pucžowanje nastupicž. Ale wón šo Bohu dowěri a bu sa šwoje dowěrjenje špodžiwnje mytowany! Šdžežkuli wón pschindže, šo psches něšajku šbožownu wobštejnosč blydo kryte namaka sa njeho a jeho pschewodžerjom, mjes kotrymiž běšche tež jedyn narodowž, kotryž bě šo jemu pschisamšnyč, ale hacž dotal šchescžijanstwo hišče pschijał njebě. Šedyn džěń pak tutón se šyšami we woczomaj a s čžěžkim šamjenjom na šhribjecže, kotryž brěmjo čžěžkeje winy wušnamjenjesche, pschew mišionara štupi a s šchepjetazym hłogom wo wodacže prošesche. „Čžehodla?“ šo tamny džiwajzy woprašča, ty mje šranič njejšy.“

Duž tón mlody muž powjedasche, so je wón jenemu předowanju pschipošluchał, w kotrymž je mišionar prajil, so móže Bóh šwojim wěrjazym šhlěb s njebjas šlacž, a so tucži ženje dwělowacž nješmědža nad dopjelnenjom šwojeje modlitwy: „Masch wschědnj šhlěb daj nam džěnja!“ To je jemu pschegara njewěrjomnje šlincžalo. A jako je wón krotki čžas na to šlyščał, tak je mišio- nar někomu powjedal, so je nětk šwój pošledni toleš wudał, je wón pschi šebi pomyšlił: „Nětko čžu wohladacž, hacž tón běly muž tež čžini, tak wón naš wucži! hacž šo wón tak twjerdže na šwojeho Boha špuschčža, a hacž duzy po pucžu čžěžkeje myšle a nješčěpšlmy njebudže!“ Tehodla je wón jemu šlědował wschitke te dny a tydženje a je widžal, tak ludžo, kiž jeho nješnajachu, nje- prošeni jeho se wschěm nusnym šastarowachu a wón ženje nusu njecžěpšesche.

„Twój Bóh dyrbi wulki Bóh a twoja wěra rjana wěra byčž!“ wón škóncži. „Schto mam čžinicž, so budže twój Bóh tež mój Bóh a twoja wěra tež moja wěra?“

To běšche špocžatk jeho wobrocžjenja, kotrež šo bóršy dospołni.

F.

Šsón.

Sa lečžich a lečžich se šchidłomaj žedžiwosče pschezo wušchšche horje. Mała bu pišana šemja pod mojimaj nohomaj, wulke, daloke, bójške a k mojemu pschijecžu wotewriene njebjjo, mojeho žedženja wottynjeny šónž. Škóncžuje mje jeho šwětleschčžo wobja; ja čžu- jach, so pschew Bóžim trónom ležach, šlyščenja a widženja šbych w radošči tuteho šbožneho šacžuwanja. Sa nješamóžach šwojej wocži pošběhnyčž; na šwojimaj kolenomaj ležach štuleny a woblicžo šapschifrych pschi ššhodžěnkach tróna.

„Anježe, šchto čžesch, so dyrbju čžinicž?“ běšche moja šchepje- taza modlitwa.

„„Ty nješměšch wostacž, ty dyrbišch sašo dele,““ rěšasche bójške wotmolwjenje; „„wšmi tón poškad, kotryž šy tudy namakał, a dawaj šoždemu wot njeho, kotryž šo čži bliži; hake potom, hdyž šy wscho rošdawał, šměšch sašo pschincž.““

Sa w šyšach ležach, tola šwojej šyšnej wocži pošběhnyšchi jenicžki šbožny pošlad ščžinich do woblicža teho, kiž rěčšesche a je lubosč. Duž šo mi wschitko pominy w teje njebjeske radošči, so Boha widžach. A jako šo sašo namakač, běch šam, šemja se šwojim wschědnym wobšhodom wokoło mje, njebjjo šdalene, čžěmje šawodžete; ale w mojej wutrobje šo špěwasche a šlincžesche: „Sa šym jeho widžal,“ a w mojimaj rukomaj wotpocžowasche wulki, čžěžki poškad se šameho škota! Tak wulki wušbytk! Žyle žiwjenje dyrbjesche k temu šlyšhecž, jón šrošdžělowacž, šrudž po šrudžu! a „prjedy nješměšch sašo pschincž, doniž ty wscho šnjeros- dawa,“ tak mi we wuschomaj šlincžesche. Duž mje wulke wješele šaja, a jako čžyč s pošneje wutrobny jubješki šynč šakšincžecž dacž — wotucžich — bě to šón! Ale we wutrobje tola hišče šlinc- čžesche, šchtož mi tón Anjes wohladacž da a šchtož wón mi porucži. A Bóh budž šhwaleny, ja tón poškad namakač a šmēm jón dale

